

En enkel skriftemålssamtale.

Fra boken «Grunnleggende sjelesorg» av Gunnar Elstad

- Vet du noen vi kunne spørre om å bli bibelgrupeleder?
Kapellanen måtte tenke seg litt om. - Nei, sannelig om jeg vet. Har vi fått en ny bibelgruppe?
Bent måtte innrømme at det hadde de ikke.
- Likevel er du interessert i en ny leder?
- Ja, sa Bent. - Jeg har tenkt å slutte selv.
- Å, sa Andersen noe overrasket. - Hvorfor det?
- Jeg har funnet ut at jeg ikke passer til å være gruppeleder.
Andersen hadde ingen illusjoner om at Bent var den beste gruppelederen de hadde hatt i menigheten. Men han var overbevist om at han var fullt ut brukbar. Men argumenter ville neppe være det rette etter et slikt utspill. - Hva er det som får deg til å tro at du ikke passer?
- Vel, ingen av gruppemøtene har vært direkte vellykkede. Det blir mye diskusjon og ingen er villig til å åpne seg.
- Nå skal du få et uvanlig spørsmål: Tror du dette er bare din skyld?
Bent måtte tenke seg om. - Nei, kanskje ikke. Iver ser rett og slett ut til å ha vanskelig for å fungere sammen med andre uansett hvor han er. Bente er ekstremt stille av seg.
- Kunne tenke meg noe slikt, sa Andersen. Det er ikke den letteste gruppen du har fått ansvaret for, og vi skulle kanskje ha snakket litt mer sammen om hvordan du kan takle problemene med Iver og Bente.
- Det hadde ikke vært så dumt, innrømmet Bent. - Men det er liten vits i det nå, når jeg har bestemt meg for å slutte.
- Er det andre grunner enn dem du har nevnt til at du vil slutte?
- Ja, måtte Bent vedgå. Hovedgrunnen er at kristenlivet mitt ikke fungerer for tiden. Jeg er tørr som en ørken. Å gi noe til andre når en ikke har noe selv, det er en påkjenning - for ikke å si en umulighet. Særlig når en føler seg sånn passe gjennomskuet.
- Hva mener du når du sier at kristenlivet ikke fungerer?
- Andaktslivet går tregt. Eller rettere sagt: Jeg har ikke noe andaktsliv lenger.
- Det har fungert skikkelig før?
- Vel, det har nok gått opp og ned, men det har aldri vært så dårlig som nå.
- Er det andre ting som er i veien?
- Spør heller om det er noe som ikke er i veien, sa Bent med en heller matt galgenhumor.
Andersen måtte tenke litt. - Du, Bent, spurte han etter en liten pause. - Jeg har veldig lyst til å snakke med deg om det som du opplever vanskelig. Samtidig vet jeg ikke hvordan du opplever det. Synes du at jeg er påtrengende når jeg går fram slik, eller ønsker du at vi skal snakke om det?
- Jeg vet ikke.
- Du er ikke vant til å snakke om ting du opplever som vanskelige?
- Ikke noe særlig. Selvsagt snakker vi om forskjellige ting når jeg er sammen med kameratene mine, men det blir liksom på en annen måte.
- Du føler at det ikke er trygt å snakke om det du er opptatt av her og nå?
- Jeg vet ikke.
Bent ble stille. En kunne tydelig høre dem svake summingen fra det elektriske uret på Andersens skrivebord.

- La meg få klargjøre en ting, sa Andersen og brøt stillheten. - Når du så tydelig signaliserer at du har problemer, så føler jeg at jeg ikke kan la være å spørre deg om du har lyst til å snakke om dem. Men du skal vite at jeg fullt ut respekterer det hvis du sier nei. Jeg pleier heller ikke å åpne meg for noen jeg ikke føler meg trygg på.
Fortsatt stillhet. Bent inntok en ny stilling i stolen.
- Det er neimen ikke lett å bestemme seg, sa han, nærmest med et sukk. - Jeg har så avgjort ikke lyst, men samtidig tror jeg det kunne være godt å gjøre det.
- Vel, valget er ditt. Ta den tiden du trenger.
- Jeg tror jeg hopper i det.
- Greitt.
- For å si det rett ut så fungerer altså ikke kristenlivet mitt for tiden. Jeg tror nesten jeg synder mer nå enn før jeg ble en kristen. Når du snakker om seier i kristenlivet i prekenene dine, så må jeg bare innrømme at det har jeg aldri erfart.
- Det er altså synd som du opplever som hovedproblemet?
- Ja. Dessuten tviler jeg av og til på hele greia, men det er vel også regnet som synd?
- Flere ting?
- Vel. Bent tenkte seg litt om. - For en uke siden kom Reidun og sa at vi ikke kunne være sammen lenger, og det gjorde meg ikke så lite fortvilt.
- Har det også å gjøre med det at du ikke tror du passer til å være gruppeleder?
- Igjen måtte Bent tenke seg om. - Nei, sa han omsider. - Egentlig ikke. Men Reidun betydde veldig mye for meg da jeg ble en kristen, og det er blitt et veldig stort tomrom etter henne.
- Noe av kristendommen din forsvant med henne?
- Ja, på en måte.
- Har vi nå fått med alt, eller er det flere ting som du opplever som vanskelige?
- Jeg kan ikke komme på mer.
- Det forekommer meg at du nå har nevnt fire ting for meg, oppsummerte Andersen. Andaktslivet ditt fungerer ikke, du faller stadig i synd, du tviler av og til, og du er ikke lenger sammen med Reidun. Har jeg oppfattet deg rett?
- Ja, jeg tror det.
- Hva synes du hovedproblemet er?
- Nok en gang måtte Bent ta seg tid til å tenke. - Det som gjør mest vondt, er nok at jeg ikke har Reidun lenger. Men det som gjør meg mest usikker som kristen, er nok det at jeg ikke opplever noen seier over synd.
- Er det spesielle synder du særlig strever med?
- Ja.
- Tør du si hvilke synder det er?
Bent så ned. - Må jeg si det?
- Nei, forsikret Andersen. - Du må ikke. Det er nødvendig at vi bekjenner synd for Gud. Når vi bekjenner for ham, har han lovet å tilgi. Men jeg har en følelse av at du har bekjent for Gud mange ganger og likevel er du usikker på om du er tilgitt - selv om jeg er tilbøyelig til å tro at du er det. Slik har vi det mange ganger, og derfor skal vi få lov til å benytte oss av skriftemålet. Det er en hjelp til å tro tilgivelsen og en hjelp til ny frimodighet i kristenlivet og tjenesten. Din frelse er ikke avhengig av at du bekjenner

synder for meg. Men det kan altså være en veldig god hjelp for frimodigheten din.

- Det føles are så dumt å si det.

- Ja, smilte Andersen. - Det føles både dumt og flaut.

Men Bibelen forteller oss at det er de samme dumme og ekle syndene som bor i oss alle. Jeg kan forsikre deg om at det er mange dumme og usle synder i mitt liv også. Jeg liker heller ikke å bekjenne dem, men jeg har en veldig tro på at det er godt å gjøre det likevel.

- Ok, sa Bent etter en kort pause. - Jeg skal prøve. Jeg vet at jeg har lett for å baktale andre.

- Er det noen du særlig tenker på?

- Læreren min. Dessuten har jeg sagt veldig mye til andre om Eva, ting jeg ikke engang er sikker på er sant.

Andersen sa ikke noe.

- Så er jeg lat, fortsatte Bent. - Sannheten er vel at jeg er for lat til å ha andaktsstund og for lat til å forberede meg til gruppemøtene. Og så...

Andersen så at det falt en tåre ned på gulvtepper og at Bent satt og så ned.

- Du blir sikkert overrasket, men jeg har stjålet mer enn 1000 kroner i sommer. Jeg er ikke engang sikker på hvor stor summen er.

- Hvordan skjedde det?

- Jeg jobbet i en butikk, og en del av det folk betalte slo jeg ikke inn på kassen. Jeg vet ikke om du skjønner.

- Jeg tror jeg skjønner. Fint at du får snakket ut om dette. Er det mer?

- Alle de stygge tankene mine.

Bent studerte mønsteret i gulvteppet.

- Hva slags tanker, spurte Andersen. Han visste at det spørsmålet gjorde vondt. Men dersom ikke Bent fikk snakket skikkelig ut, ville han neppe oppleve den hjelpen han trengte heller.

Og Bent fortalte. Det var nesten som om han hadde bestemt seg for at det nå var for sent å snu. Han øste ut, og Andersen fikk inntrykk av at han ikke hadde til hensikt å skjule noe.

- Har du nå fått sagt alt det som er å si? spurte Andersen da Bent ble stille igjen.

Bent nikket og så helt utkjørt ut. Og det var ikke noe rart, for det er et skikkelig stykke arbeid som gjøres når en snakker om dype, personlige ting. Det kan fort ta litt på kreftene.

- Hvordan føles det nå? spurte Andersen.

- Det føles veldig rart, både vondt og godt på samme tid.

- Det er ikke uvanlig å føle det slik etter at en har skriftet, forsikret Andersen. Etter en liten Pause fortsatte han. - Det er altså de syndene du har nevnt nå, som har de fått deg til å lure på om du kan være en kristen?

- Ja, ganske ofte. Egentlig vet jeg jo at jeg kan være en kristen selv om jeg synder. Men de har i alle fall fått meg til å føle meg så liten og ynkelig at jeg har hatt vanskelig for å føle at jeg har hatt noe å gjøre i det kristne fellesskapet. Og jeg har nesten sett det som en vits at jeg skulle være gruppeleder.

- Tror du at Gud, for Jesu skyld, har tilgitt deg alle de syndene du har bekjent?

- Skulle virkelig ønske jeg klarte å tro det, sa Bent. Det var håp i stemmen selv om han var litt usikker.

Andersen tok fram en Bibel og gjennomgikk det ene bibelverset etter det andre. Bent hadde nok hørt mange av versene før, men av en eller annen grunn hadde han ikke sett at de passet så godt inn i hans egen situasjon.

- Tør du ut fra Guds ord tro at Gud har tilgitt deg alt det du har bekjent?

Denne gangen våget Bent å svare ja. Det kom stille, men han visste at han mente det.

- Vil du knele ned, så skal jeg tilsi deg syndenes forlatelse.

Og Bent knelte ned ved stolen han hadde sittet på. Like etter kjente han Andersens hånd på hodet sitt og - Etter vår Herre Jesu Kristi ord og befaling tilsier jeg deg alle dine synders nådige forlatelse i Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn. Og Andersen la til: - Han som begynte en god gjerning i deg, han skal fullføre den inntil Jesu Kristi dag. Gå i fred, Bent, og tjen Herren med glede.

- Takk, sa Bent. Det var alt han fikk til å si.

Det var stille på prestekontoret i minst et halvt minutt. Men det var en god fred, en fred til ettertanke.

- Du skal vite, Bent, sa Andersen og brøt stillheten - at jeg er veldig glad for at Gud har gitt meg en så ærlig medarbeider som deg. Det er mulig at når du nå går herfra, begynner du å lure på hva jeg tenker om deg når jeg vet alt dette. Da skal du vite at jeg først og fremst takker Gud for at du er så ærlig. Så tenker jeg at synd som er bekjent og oppgjort, den har Gud tilgitt og tatt hånd om. Og så tenker jeg at når du har fått konkret tilgivelse for konkrete synder, så har du også fått frimodighet til tjeneste. Når du lever i lyset på denne måten, er det ingenting i veien for at du kan være gruppeleder.

- Er det noe annet du vil si? Nå var det Bent som hadde begynt å bruke den typen spørsmål som Andersen så ofte benyttet seg av.

- Bare et spørsmål. Du nevnte noe om tvil? Er det et stort problem for deg?

- Egentlig ikke, svarte Bent. - Det hender jeg synes at det er veldig rart at kristendommen kan være sannheten når det er så få som virkelig tror på Jesus, og jeg har fått mye å tenke på etter psykologitimen på skolen. Men noe stort problem, tror jeg ikke det er.

- Da er det unødvendig at vi snakker så mye mer om det nå, slo Andersen fast. - Men når det gjelder de pengene...

Bent brøt ham av. - Jeg vet at jeg må betale dem tilbake. Jeg har tenkt å gjøre det mange ganger. Det har bare vært så utrolig vanskelig å finne ut hvordan jeg kan gjøre det uten å stille til en storskandale.

- Fint, sa Andersen. - Jeg er sikker på at du finner en måte å gjøre det på. Kanskje vi skulle møtes en dag og snakke litt om hvordan du kan få mer skikk på andaktslivet ditt? Er det ok?

- OK, sa Bent.

- Tør du møte meg igjen etter dette?

- Ja, merkelig nok, svarte Bent. - Etter denne samtalen har jeg på en måte sluttet å være redd deg.

Slike ord hadde Andersen hørt før.